

4. Kas direktiivi nimetatud sätete ja eesmärgiga on vastuolus selline liikmesriigi õigusnorm nagu hüpoteegiseaduse (seadusega 1/2013 muudetud redaktsioonis) artikkel 129, mis näeb direktiiviga antud tarbijate õiguste ainsa tõhusa kaitsemeetmena ette, et kui tarbija suhtes toimub kohtuväline täitmine seoses hüpoteegiga tagatud nõudega, siis on notaril pelk õigus teavitada ebaõiglaste tingimuste esinemisest ja võlgnikust tarbijal, kelle suhtes toimub kohtuväline täitmine, on võimalus taotleda kohtult eraldiseisva kohtumenetluse algatamist enne seda, kui notar on sissenõude esemeks oleva kinnisasja enampakkumisel müünud?
5. Kas direktiivi nimetatud sätete ja eesmärgiga on vastuolus sellised liikmesriigi õigusnormid nagu hüpoteegiseaduse (seadusega 1/2013 muudetud redaktsioonis) artikkel 129 ja hüpoteegimääruse (kuninga dekreediga 290/1992 muudetud redaktsioonis) artiklid 234–236, mis näevad ette ettevõtjate ja tarbijate vahel sõlmitud hüpoteeklaenu lepingute kohtuvälise täitmise, mille raames ei ole kohtul võimalik omal algatusel kontrollida ebaõiglaste tingimuste esinemist lepingus?

⁽¹⁾ Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288).

Rumeenia 16. novembril 2015 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kolmas koda) 14. septembri 2015. aasta määruse peale kohtuasjas T-784/14: Rumeenia versus komisjon

(Kohtuasi C-599/15 P)

(2016/C 038/46)

Kohtumenetluse keel: rumeenia

Pooled

Apellant: Rumeenia (esindajad: R.-H. Radu, A. Buzoianu, E. Gane ja M. Chicu)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- I. Tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetavaks, tühistada täies ulatuses Üldkohtu määrus kohtuasjas T-784/14 ja teha selles kohtuasjas uus otsus, tunnistades tühistamishagi vastuvõetavaks ja tühistades 19. septembri 2014. aasta kirja BUDG/B3/MV D (2014) 3079038;

või

tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetavaks, tühistada täies ulatuses Üldkohtu määrus kohtuasjas T-784/14, saata kohtuasi tagasi Euroopa Liidu Üldkohtule ja uue kohtulahendiga tunnistada tühistamishagi vastuvõetavaks ja tühistada 19. septembri 2014. aasta kiri BUDG/B3/MV D (2014) 3079038.

- II. Mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Esimene väide – Rumeenia riigi huve kahjustav menetlusnormide rikkumine Euroopa Liidu Üldkohtu poolt

Rumeenia väidab, et kohtumäärus tehti rikkudes Üldkohtu kodukorra artikli 130 lõiget 7 koostoimes sama artikli lõikega 8.

Üldkohus ei analüüsinud ega põhjendanud nõuetekohaselt seda, kas vastuvõetamatuse vastuväite läbivaatamine tuleb liita kohtuasja sisulise läbivaatamisega.

Ehkki ta otsustas jätta vastuvõetamatuse vastuväite läbivaatamise liitmata kohtuasja sisulise läbivaatamisega, määratles Üldkohus õiguslikult otsusega 2007/436/EÜ, Euratom⁽¹⁾ ja määrusega nr 1150/2000⁽²⁾ reguleeritud valdkonnas Rumeeniaal lasuva rahalise kohustuse kinnitades, et Rumeenia riigil lasub nende sätete alusel tekkinud kohustus määrata traditsiooniliste omavahenditena kindlaks ning tasuda 14 883,79 eurot.

Analüüsid rahalise kohustuse laadi ja alust tegi Üldkohus asjas sisulise otsuse ning toimis sel moel vastuolus oma otsusega teha otsus ainult vastuvõetamatuse vastuväite kohta.

2. Teine väide – Liidu õiguse rikkumine Euroopa Liidu Üldkohtu poolt

Rumeenia on seisukohal, et Euroopa Liidu Üldkohus määratles väärtalt nende kohustuste laadi, mis omistati Rumeeniale 19. septembri 2014. aasta kirjaga BUDG/B3/MV D (2014) 3079038, rikkudes sel moel õigusnormi, kusjuures see rikkumine mõjutab selle kohtu analüüsi seoses i) hinnanguga komisjoni pädevusele ja ii) vaidlustatud kirja laadiga.

Rumeenia väidab teise võimalusena, et Euroopa Liidu kohus rikkus Euroopa Liidu õigust ja kaldus kõrvale Euroopa Kohtu praktikast, sest ta sedastas, et liikmesriikide ülesanne on hinnata, kas on tegemist traditsiooniliste omavahendite kaotusega, ning et esineb selliste vahendite käsutusse andmise kohustus.

Lisaks sellele vaidlustab Rumeenia tingimusliku makse mehhanismi kohaldatavuse käesolevas kohtuasjas ja seega ka sellega seonduvad Üldkohtu kaalutlused.

⁽¹⁾ Nõukogu 7. juuni 2007. aasta otsus 2007/436/EÜ Euroopa ühenduste omavahendite süsteemi kohta (ELT L 163, lk 17).

⁽²⁾ Nõukogu 22. mai 2000. aasta määrus (EÜ, Euratom) nr 1150/2000, millega rakendatakse ühenduste omavahendite süsteemi käsitlev otsus 94/728/EÜ, Euratom (EÜT L 130, lk 1; ELT eriväljaanne 01/03, lk 169)

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Raad van State (Madalmaad) 17. novembril 2015 – J. N. versus Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Kohtuasi C-601/15)

(2016/C 038/47)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Raad van State

Põhikohtuasja pooled

Apellant: J. N.

Teine osapool: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (julgeoleku- ja justiitsasjade riigisekretär)

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/33/EL, millega sätestatakse rahvusvahelise kaitse taotlejate vastuvõtu nõuded (ELT L 180), artikli 8 lõike 3 punkt e on kooskõlas Euroopa Liidu põhiõiguste harta (ELT 2007, C 303/01) artikliga 6:

(1) olukorras, kus kolmanda riigi kodanik on direktiivi artikli 8 lõike 3 punkti e alusel kinni peetud ja tal on Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiivi 2013/32/EL rahvusvahelise kaitse seisundi andmise ja äravõtmise menetluse ühiste nõuete kohta (ELT L 180) artikli 9 kohaselt õigus jääda liikmesriiki seni, kuni tema varjupaigataotluse kohta on esimeses astmes otsus tehtud, ning